DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
19. januar 1988 *

I sag 223/86,

angående en anmodning, som High Court, Dublin, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Pesca Valentia Limited

mod

Minister for Fisheries and Forestry og Attorney General,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artiklerne 100 og 102 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene i forbindelse med Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber (EFT særudgave af 27.3.1972, s. 14), artiklerne 1, og 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT L 20, s. 19), af artikel 6 i Rådets forordning nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1) og af EØF-Traktatens artikel 7,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne T. Koopmans, K. Bahlmann, C. Kakouris og T. F. O'Higgins,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

efter at der er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen, Pesca Valentia Limited, ved solicitor R. Conway og P. Screenan, BL, under den mundtlige forhanding, og ved solicitors Conway og Kelleher Tobin under den skriftlige forhandling,

* Processprog: Engelsk.

— den irske regering, Minister for Fisheries and Forestry og Attorney General, ved V. Landy, SC, og barrister J. O'Reilly under den mundtlige forhandling og ved L. J. Dockery som befuldmægtiget under den skriftlige og den mundtlige forhandling,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Oliver, Den Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og

— Det Forenede Kongeriges regering ved Barrister Ch. Bellamy og Barrister N. Green under den mundtlige forhandling og ved H. R. L. Purse, Treasury Solicitor's Department, Queen Anne's Chambers, under den skriftlige og den mundtlige forhandling,

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 2. juli 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. september 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 28. maj 1986, indgået til Domstolen den 18. august 1986, har High Court, Irland, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af EØF-Traktatens artikel 7, artiklerne 100 og 102 i akten vedrørende Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »tiltrædelsesakten«), artiklerne 1, og 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren (EFT L 20, s. 19), samt af artikel 6 i Rådets forordning nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag anlagt af en irsk fiskerivirksomhed, Pesca Valentia Limited (herefter benævnt »sagsøgeren i hovedsagen«), mod den irske fiskeri- og skovbrugsminister og den irske rigsadvokat.

3 I 1983 vedtog Irland Fisheries (Amendment) Act, som blandt andet ændrede den nationale lovgivning på området (Fisheries Consolidation Act 1959) ved heri at indføje en bestemmelse (section 222 B), hvorefter det kun var tilladt indehaveren af en licens udstedt af ministeren at anvende et i Irland registreret fiskefartøj, hvad enten fartøjet blev anvendt inden for landets eksklusive fiskerizoner eller ej, og ministeren var bemyndiget til at gøre licensen betinget af, at mindst 75% af fartøjets besætning var statsborgere i EØF; specielle kategorier af fiskerfartøjer kunne dog fritages for forpligtelsen til at have en sådan licens, og i medfør af denne regel havde ministeren fritaget fartøjer under 65 fod.

4 Sagsøgeren i hovedsagen opnåede en licens for perioden fra 17. august 1984 til 17. august 1985, som indeholdt ovennævnte betingelse om besætningernes nationalitet. Da selskabet ikke kunne opfylde denne betingelse, fordi der ikke var irske arbejdstagere til rådighed, og da det derfor anvendte besætninger, som i det væsentlige bestod af spanske fiskere, blev der anlagt en straffesag mod selskabet, hvorunder dette gjorde gældende, at den irske lovgivning var i strid med ovennævnte bestemmelser i tiltrædelsesakten og de nævnte fællesskabsforordninger.

5 Da High Court, Irland, anså en fortolkning af disse bestemmelser i fællesskabsretten for nødvendig, har retten udsat sagen og anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»1) Indebærer artiklerne 100 og 102 i tiltrædelsesakten af 1972, artikel 1 og artikel 2, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 101/76 og artikel 6 i forordning nr. 170/83, at en medlemsstat er afskåret fra at vedtage en lovgivning, hvorefter en vis mindstedel af besætningen på fartøjer, der fisker inden for den pågældende stats eksklusive fiskerizoner, skal være statsborgere i Fællesskabet?

2) Strider en sådan national lovgivning mod Rom-Traktatens artikel 7, idet den hjemler en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet?«

6 For en nærmere redegørelse for baggrunden for hovedsagen samt de skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Første spørgsmål

7 Som det fremgår af forelæggelseskendelsen, vedrører det første spørgsmål en medlemsstats lovgivning om fiskerfartøjer, der er registreret i denne medlemsstat.

8 Artikel 100 i tiltrædelsesakten bestemmer, at medlemsstaterne »uanset artikel 2 i forordning (EØF) nr. 2141/70 vedrørende fastlæggelse af en fælles politik for strukturen i fiskerisektoren, indtil 31. december 1982 [kan] begrænse udøvelsen af fiskeri i de farvande, der hører under deres højhedsområde eller deres jurisdiktion, og som ligger inden for en grænse på seks sømil beregnet fra en kystmedlemsstats basislinjer, til at finde sted fra fartøjer, der traditionelt fisker i disse farvande og ud fra havne i det geografiske kystområde«. I kraft af artikel 6 i forordning nr. 170/83 er grænsen på 6 sømil udvidet til 12 sømil og overgangsperioden forlænget til den 31. december 1992.

9 Det bemærkes, at det eneste formål med disse bestemmelser er at gøre det muligt for en medlemsstat at fravige princippet om lige adgang for fiskerne i Fællesskabet i den periode og de zoner, som er fastlagt i bestemmelserne, og at de ikke omhandler betingelserne vedrørende sammensætningen af besætningerne på de fartøjer, der driver fiskeri i disse zoner. Følgelig indeholder de ikke noget forbud mod, at medlemsstaterne træffer sådanne foranstaltninger som den irske lovgivning, der anfægtes i sagen for den nationale ret.

10 Tiltrædelsesaktens artikel 102 bestemmer, at »senest fra det sjette år efter tiltrædelsen vedtager Rådet, på forslag af Kommissionen, vilkårene for udøvelse af fiskeri med henblik på at sikre beskyttelse af fiskebankerne og bevaring af havets biologiske ressourcer«. Det følger af denne bestemmelse, at kompetencen til at træffe foranstaltninger med henblik på bevaring af ressourcerne fra den 1. januar 1979

»fuldstændigt og endeligt« tilkommer Fællesskabet, som Domstolen har udtalt i dommen af 5. maj 1981 (Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, 804/79, Sml. s. 1045) og i flere senere domme (senest dommen af 14. februar 1984, Gewiese, 24/83, Sml. s. 817). Fællesskabet har da også gjort brug af denne kompetence ved udstedelsen af forordning nr. 170/83 og Rådets forordning nr. 171/83 af 25. januar 1983 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 14).

11 Det bemærkes imidlertid, at en national lovgivning, som foreskriver, at en vis mindstedel af besætningen på den pågældende medlemsstats fiskerfartøjer skal være statsborgere i EØF, hverken ved sin genstand eller sit formål henhører under foranstaltninger til bevaring af fiskeressourcerne, da anvendelsen af en sådan foranstaltning ikke i sig selv kan have indflydelse på disse ressourcer. Heraf følger, at der ikke af tiltrædelsesaktens artikel 102 kan udledes et forbud mod, at medlemsstaterne træffer en foranstaltning som den i hovedsagen omtvistede irske lovgivning.

12 Den nationale ret har ligeledes henvist til artiklerne 1 og 2, stk. 1, i Rådets forordning nr. 101/76 af 19. januar 1976 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren, som har afløst Rådets ovennævnte forordning nr. 2141/70 af 20. oktober 1970.

13 Det bemærkes i den forbindelse, at der med denne forordning ganske vist er indført en ordning, der tager sigte på at koordinere medlemsstaternes strukturpolitik og at gennemtvinge overholdelsen af princippet om forbud mod forskelsbehandling af statsborgere fra andre medlemsstater og princippet om lige adgang til fangstpladserne og til fiskeri, og at der med henblik på at gennemføre forordningens formål er pålagt medlemsstaterne en pligt til at give Kommissionen oplysninger (artiklerne 5 og 10) samt indført en mulighed for på fællesskabsplan at træffe foranstaltninger vedrørende fiskeriet (artikel 4) og en procedure (artikel 6), der gør det muligt på fællesskabsplan at træffe foranstaltninger til koordination af fiskeristrukturpolitikken (artikel 7). Det fremgår imidlertid af forordningens bestemmelser, at medlemsstaterne, indtil disse fællesskabsforanstaltninger træder i kraft, kan anvende deres egen ordning for udøvelsen af fiskeriet i det søterritorium, der henhører under deres højhedsområde eller jurisdiktion (artikel 2) og fastlægge deres strukturpolitik på dette område (artikel 1). Det bemærkes endvidere, at forordningens bestemmelser refererer til fiskerfartøjer, »der fører en medlemsstats flag« eller er »registreret« dér, samtidig med, at de overlader det til medlemsstaternes lovgivning at definere disse begreber.

14 Følgelig har medlemsstaterne på fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin kompetence til inden for rammerne af de regler i den fælles ordning, der er etableret ved denne forordning eller i medfør af dens bestemmelser, at træffe foranstaltninger, hvorved der gives regler for udøvelsen af fiskeriet i det søterritorium, der henhører under deres jurisdiktion, fra fiskerfartøjer, der fører deres flag. Heraf følger, at medlemsstaterne hverken i medfør af forordningens artikel 1 eller artikel 2, stk. 1, er afskåret fra at træffe en foranstaltning som den omhandlede vedrørende sammensætningen af besætningen på fiskerfartøjer, der fører medlemsstatens flag, og som udøver fiskeri i det søterritorium, der henhører under dens jurisdiktion.

15 I betragtning heraf må det første spørgsmål besvares således, at artiklerne 100 og 102 i tiltrædelsesakten af 1972, artikel 1 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76 og artikel 6 i forordning nr. 170/83 ikke indebærer, at en medlemsstat er afskåret fra at vedtage en lovgivning, hvorefter en vis mindstedel af besætningen på fartøjer, der er registreret i denne medlemsstat, og som fisker inden for dens eksklusive fiskerizoner, skal være statsborgere i Fællesskabet.

Andet spørgsmål

16 Med det andet spørgsmål ønsker den nationale ret oplyst, om en medlemsstats lovgivning, hvorefter en vis mindstedel af besætningen på fartøjer, der er registreret i denne medlemsstat, og som fisker inden for dens eksklusive fiskerizoner, skal være statsborgere i Fællesskabet, er i strid med EØF-Traktatens artikel 7, som forbyder enhver forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

17 Ifølge sagsøgeren i hovedsagen er en sådan betingelse i den nationale lovgivning i strid med det princip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, som er opstillet i EØF-Traktatens artikel 7, sammenholdt med Traktatens artikel 58 og bestemmelserne i artikel 2 i forordning nr. 101/76. Selskabet har anført, at det på grund af denne betingelse ligesom andre irske virksomheder stilles ringere end dets konkurrenter i andre medlemsstater, hvor der ikke er indført betingelser med hensyn til fiskerfartøjernes besætnings nationalitet.

18 Det bemærkes, at Traktatens artikel 7 — som Domstolen har statueret i dommen af 13. februar 1969 (Wilhelm mod Bundeskartellamt, 14/68, Sml. 1969, s. 1) — ikke tager sigte på eventuelle uligheder og skævheder, som for de af fællesskabsretten omfattede personer og virksomheder kan følge af eksisterende forskelle mellem medlemsstaternes love, såfremt disse rammer alle personer, der henhører under deres anvendelsesområde, efter objektive kriterier og uden hensyn til nationalitet. Ligeledes har Domstolen i dommen af 3. juli 1979 (Van Dam, de forenede sager 185 til 204/78, Sml. s. 2345) statueret, at den omstændighed, at en medlemsstat anvender strengere bestemmelser end dem, andre medlemsstater anvender på samme område, ikke udgør en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling i Traktatens artikel 7, når de bestemmelser, der er tale om, og som i øvrigt er i overensstemmelse med fællesskabsretten, gælder på samme måde for alle personer, der henhører under den nævnte stats jurisdiktion.

19 Sagsøgeren i hovedsagen har dernæst anført, at den omhandlede betingelse medfører en forskelsbehandling af selskabet og af andre irske fiskerivirksomheder, som befinder sig i samme situation, til fordel for andre virksomheder i Irland, hvis fartøjer frit kan udøve fiskeri, uden at der knyttes lignende betingelser til de licenser, der udstedes til dem.

20 Det bemærkes i den forbindelse, at forbudet mod forskelsbehandling i Traktatens artikel 7 kun tager sigte på forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, og at det derfor ikke kan påberåbes i et tilfælde som det foreliggende, hvor sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at den omtvistede nationale lovgivning indebærer en forskelsbehandling af visse irske fiskerivirksomheder og begunstiger andre irske fiskerivirksomheder.

21 Det andet spørgsmål må derfor besvares således, at en medlemsstats lovgivning, hvorefter en vis mindstedel af besætningen på fartøjer, der er registreret i denne medlemsstat, og som fisker inden for dens eksklusive fiskerizoner, skal være statsborgere i Fællesskabet, ikke er i strid med EØF-Traktatens artikel 7.

Sagens omkostninger

22 De udgifter, der er afholdt af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt af High Court, Irland, ved kendelse af 28. maj 1986, for ret:

1) **Artiklerne 100 og 102 i tiltrædelsesakten af 1972, artikel 1 og artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76 og artikel 6 i forordning nr. 170/83 indebærer ikke, at en medlemsstat er afskåret fra at vedtage en lovgivning, hvorefter en vis mindstedel af besætningen på fartøjer, der er registreret i denne medlemsstat, og som fisker inden for dens eksklusive fiskerizoner, skal være statsborgere i Fællesskabet.**

2) **En sådan national lovgivning er ikke i strid med EØF-Traktatens artikel 7.**

Due Koopmans

Bahlmann Kakouris O'Higgins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. januar 1988.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for Sjette Afdeling